

Dziennik Urzędowy C 45

Unii Europejskiej

Tom 48

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

19 lutego 2005

Zawiadomienie nr

Treść

Strona

I Informacje

Trybunał Sprawiedliwości

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

2005/C 45/01	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie C-463/01: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (środowisko naturalne — Swobodny przepływ towarów — Opakowania i odpady opakowaniowe — Dyrektywa 94/62/WE — Wydobywanie i wprowadzanie do obrotu naturalnych wód mineralnych — Dyrektywa 80/777/EWG — Obowiązki w zakresie pobierania kaucji i przyjmowania zwrotów opakowań jednorazowych uzależnione od całkowitego udziału opakowań wielokrotnego użytku)	1
2005/C 45/02	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie C-19/02 Viktor Hlozek przeciwko Roche Austria Gesellschaft mbH (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof) (Polityka społeczna — Kobiety i mężczyźni na rynku pracy — Zasada równości wynagrodzeń — Wynagrodzenie — Pojęcie — Emerytura pomostowa („Überbrückungsgeld”) przewidziana w zakładowym układzie zbiorowym — Program socjalny ustanowiony w związku z restrukturyzacją przedsiębiorstwa — Świadczenie dla pracowników, którzy osiągnęli określony wiek w chwili ich zwolnienia — Przyznanie świadczenia od chwili ukończenia różnego wieku w zależności od płci zwolnionych pracowników — Uwzględnienie, w zależności od płci, różnego wieku emerytalnego ustanowionego prawem krajowym)	1
2005/C 45/03	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie C-271/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rybołówstwo — Ochrona i zarządzanie zasobami — Środki kontroli działalności w zakresie rybołówstwa)	2
2005/C 45/04	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie C-277/02 EU-Wood-Trading GmbH przeciwko Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht): (Środowisko — Odpady — Rozporządzenie (EWG) nr 259/93 dotyczące wysyłek odpadów — Odpady przeznaczone do odzysku — Sprzeciw — Właściwość organu wysyłki — Odzysk niespełniający wymogów art. 4 dyrektywy 75/442 EWG lub przepisów krajowych — Właściwość organu wysyłki do wniesienia takiego sprzeciwu)	2

PL

2005/C 45/05	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 grudnia 2004 r w sprawie C-309/02 (wniosek Verwaltungsgericht Stuttgart o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Radlberger Getränkegesellschaft mbH & Co. et S. Spitz KG przeciwko Land Baden-Württemberg (Środowisko naturalne — Swobodny przepływ towarów — Opakowania i odpady opakowaniowe — Dyrektywa 94/62/WE — Obowiązki w zakresie pobierania kaucji i przyjmowania zwrotów opakowań jednorazowych uzależnione od całkowitego udziału procentowego opakowań wielokrotnego użytku) 3	3
2005/C 45/06	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 grudnia 2004 r. C-434/02 Arnold André GmbH & Co. KG przeciwko Landrat des Kreises Herford. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgericht Minden (Niemcy) (Dyrektywa 2001/37/WE — Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych — Art. 8 — Zakaz wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego — Ważność) 4	4
2005/C 45/07	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie C-460/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Transport lotniczy — Obsługa naziemna — Dyrektywa 96/67/WE) 4	4
2005/C 45/08	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie C-24/03 Republika Włosa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (EFOGR — Częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2002/881/WE — Korekty finansowe — Sektor owoców i warzyw oraz składowanie zboża w magazynach publicznych) 5	5
2005/C 45/09	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie C-36/03, The Queen, na wniosek Approved Prescription Services Ltd, przeciwko Licensing Authority (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)), (Produkty lecznicze — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Procedury dotyczące produktów zasadniczo podobnych) 5	5
2005/C 45/10	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie C-62/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Odpady — Dyrektywy 75/442/EWG i 91/156/EWG — Transpozycja) 5	5
2005/C 45/11	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie C- 79/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 79/409/EWG — Ochrona dzikiego ptactwa — Polowanie na lep) 6	6
2005/C 45/12	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 grudnia 2004 w sprawie C-123/03 P Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Greencore Group plc (Skarga o stwierdzenie nieważności pisma Komisji — Odmowa zapłaty odsetek od zwróconej kwoty — Pojęcie aktu potwierdzającego akt wcześniejszy — Zapłata kwoty głównej bez odsetek — Brak charakteru decyzji wcześniejszej decyzji odmownej) 6	6
2005/C 45/13	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie C-177/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 89/618/Euratom — Informowanie ogółu społeczeństwa w przypadku pogotowia radiologicznego — Brak przetransponowania) 7	7
2005/C 45/14	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie C-210/03 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)): The Queen, na wniosek: Swedish Match AB, Swedish Match UK Ltd przeciwko Secretary of State for Health (Dyrektywa 2001/37/WE — Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych — Art. 8 — Zakaz wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego — Ważność — Wykładnia art. 28 WE do art. 30 WE — Zgodność z prawem wspólnotowym regulacji krajowej zawierającej taki sam zakaz) 7	7

2005/C 45/15	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie C-272/03 (wniosek Bundesfinanzhof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Hauptzollamt Neubrandenburg przeciwko Jens Christian Siig (Wspólnotowy Kodeks Celny — Powstanie długu celnego — Procedura odprawy czasowej — Zmiana ciągnika naczepy) 8	8
2005/C 45/16	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie C-293/03 Georgio My przeciwko Office national des pensions (ONP) (wniosek Tribunal du travail o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Urzędnicy — Przeniesienie praw do emerytury — Art. 11 Załącznika VIII Regulaminu pracowniczego — Zasiłek przedemerytalny — Uwzględnienie okresów zatrudnienia w ramach Wspólnot Europejskich — Art. 10 WE) 8	8
2005/C 45/17	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie C-516/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Środowisko naturalne — Gospodarka odpadami — Składowisko w Campolungo (Ascoli Piceno) — Dyrektywa 75/442/EWG zmieniona dyrektywą 91/156/EWG — art. 4 i 8) 9	9
2005/C 45/18	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie C-520/03 José Vincente Olaso Valero przeciwko Fondo de Garantía Salarial (Fogasa) (wniosek Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Polityka społeczna — Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy — Dyrektywa 80/987/EWG — Zakres zastosowania — Pojęcie „roszczenia” — Pojęcie wynagrodzenia — Odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem zwolnienia z pracy) 9	9
2005/C 45/19	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie C-523/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Biotrast SA (Klauzula arbitrażowa — Zwrot zaliczek — Odsetki — Postępowanie s sprawie wydania wyroku zaocznego) 10	10
2005/C 45/20	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie C-528/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2002/35/WE — Transport morski — Bezpieczeństwo statków rybackich) 10	10
2005/C 45/21	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie C-88/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/29/WE — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym — Brak przetransponowania w wyznaczonym terminie) 11	11
2005/C 45/22	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie C-172/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Brak transpozycji — Dyrektywa 1999/31/WE — Gospodarka odpadami — Składowanie odpadów — Odpady obojętne pochodzące z budów i prac publicznych) 11	11
2005/C 45/23	Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-238/03 P: Maja Srl przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Pomoc finansowa Wspólnoty — Cofnięcie pomocy przyznanej na modernizację jednostki produkcji rolnej) 12	12
2005/C 45/24	Sprawa C-459/04: Skarga wniesiona w dniu 29 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji 12	12
2005/C 45/25	Sprawa C-489/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgericht Sigmaringen, wydanym w dniu 28 września 2004 r., w sprawie z zakresu prawa administracyjnego Alexander Jehle, Weinhaus Kiderlen przeciwko Krajowi Związkowemu Badenia-Wirtembergia 12	12

2005/C 45/26	Sprawa C-490/04: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	13
2005/C 45/27	Sprawa C-491/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem VAT and Duties Tribunals - Manchester Tribunal Centre, wydanym w dniu 24 listopada 2004 r., w postępowaniu: Dollond and Aitchison Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise	14
2005/C 45/28	Sprawa C-494/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy), wydanym dnia 26 listopada 2004 r., w sprawie Heintz van Landewyck SARL przeciwko Staatssecretaris van Financiën	15
2005/C 45/29	Sprawa C-503/04: Skarga wniesiona dnia 7 grudnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	15
2005/C 45/30	Sprawa C-507/04: Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii	16
2005/C 45/31	Sprawa C-508/04: Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii	17
2005/C 45/32	Sprawa C-511/04: Skarga wniesiona dnia 14 grudnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	17
2005/C 45/33	Sprawa C-512/04 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 6 października 2004 r. w sprawie T-356/02 Vitakraft-Werke Wührmann & Sohn GmbH & Co.KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), popieranemu przez Krafft SA, wniesione dnia 15 grudnia 2004 r. (Faks.: 14.12.04)	18
2005/C 45/34	Wykreślenie sprawy C-410/02	18
2005/C 45/35	Wykreślenie sprawy C-50/03	19
2005/C 45/36	Wykreślenie sprawy C-95/03	19
2005/C 45/37	Wykreślenie sprawy C-146/03 P	19
2005/C 45/38	Wykreślenie sprawy C-194/03	19
2005/C 45/39	Wykreślenie sprawy C-345/03	19
2005/C 45/40	Wykreślenie sprawy C-35/04	19
2005/C 45/41	Wykreślenie sprawy C-50/04	20
2005/C 45/42	Wykreślenie sprawy C-106/04	20
2005/C 45/43	Wykreślenie sprawy C-163/04	20
2005/C 45/44	Wykreślenie sprawy C-238/04	20
2005/C 45/45	Wykreślenie sprawy C-263/04	20
2005/C 45/46	Wykreślenie sprawy C-382/04	20

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

2005/C 45/47	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 grudnia 2004 r. W sprawie T-240/02: Koninklijke Coöperatie Cosun UA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, (Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Cukier — Opłata należna od cukru C zbytego na rynku wewnętrznym — Prawo celne — Wniosek o umorzenie — Klauzula słuszności przewidziana w art. 13 rozporządzenia 1430/79/EWG — Pojęcie należności celnych przywózowych i wywózowych — Zasada równości i pewności prawa — Zasada słuszności) 21	21
2005/C 45/48	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie T-251/02, E przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzędnicy — Wynagrodzenie — Dodatek zagraniczny — Dieta dzienna — Dodatek na zagospodarowanie — Zwrot kosztów podróży przy rozpoczęciu służby i kosztów przeprowadzki — Miejsce naboru — Art. 4, 5, 7, 9 i 10 załącznika VII do regulaminu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga odszkodowawcza) 21	21
2005/C 45/49	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie T-317/02, Fédération des industries condimentaires de France (FICF), Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort, Comité économique agricole régional „fruits et légumes de la région Bretagne” (Cerafel) oraz Comité national interprofessionnel des palmipèdes à foie gras (CIFO) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Wspólna polityka handlowa — Światowa Organizacja Handlu (WTO) — Rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94 — Przeszkody w handlu — Musztarda gotowa — Zakończenie procedury badawczej w przedmiocie przeszkód w handlu — Interes wspólnotowy) 22	22
2005/C 45/50	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie T- 332/02, Nordspedizionieri di Danielis Livio &C. Snc, Livio Danieli i Domenico D'Alessandro przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Unia celna — Czynność tranzytu wspólnotowego — Nadużycie — Przemysł papierosów — Umorzenie przywózowych należności celnych — Rozporządzenie (EWG) nr 1430/79 — Art. 13: klauzula słuszności — Pojęcie „sytuacji szczególnej”) 22	22
2005/C 45/51	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-376/02, O przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzędnicy — Art. 78 regulaminu pracowniczego — Renta inwalidzka — Komitet ds. Inwalidztwa — Skład — Choroba zawodowa) 23	23
2005/C 45/52	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie T-8/03 El Corte Inglés SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy EMILIO PUCCI — Sprzeciw właściciela krajowego znaku towarowego EMIDIO TUCCI — Częściowa odmowa rejestracji) 23	23
2005/C 45/53	Sprawa T-422/04: Skarga wniesiona w dniu 12 października 2004 r. przez Luciana Lavagnolego. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich 23	23
2005/C 45/54	Sprawa T-439/04: Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2004 r. przez Eurohypo AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) 24	24
2005/C 45/55	Sprawa T- 452/04: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2004 r. przez Éditions Odile Jacob SAS przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich 24	24
2005/C 45/56	Sprawa T-458/04: Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2004 r. przez Au Lys France przeciwko Komisji wspólnot Europejskich 25	25
2005/C 45/57	Sprawa T-459/04: Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2004 r. przez Jorge Manuela Pinheiro de Jesusa Ferreira przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich 25	25

2005/C 45/58	Sprawa T-473/04: Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2004 r. przez Cristinę Asturias Cuerno przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	26
2005/C 45/59	Sprawa T-474/04: Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2004 r. przez Pergan GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	27
2005/C 45/60	Sprawa T-501/04: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2004 r. przez Bodegas Franco Espanolas S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)	27

II Akty przygotowawcze

.....

III Powiadomienia

2005/C 45/61	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 31 z 5.2.2005.	28
--------------	--	----

I

(Informacje)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 14 grudnia 2004 r.

w sprawie C-463/01: Komisja Wspólnot Europejskich
przeciwko Republice Federalnej Niemiec ⁽¹⁾

(środowisko naturalne — Swobodny przepływ towarów —
Opakowania i odpady opakowaniowe — Dyrektywa
94/62/WE — Wydobywanie i wprowadzanie do obrotu natu-
ralnych wód mineralnych — Dyrektywa 80/777/EWG —
Obowiązki w zakresie pobierania kaucji i przyjmowania
zwrotów opakowań jednorazowych uzależnione od całkowi-
tego udziału opakowań wielokrotnego użytku)

(2005/C 45/01)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-463/01, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: G. zur Hausen) popierana przez Republikę Francuską (pełnomocnicy: G. de Bergues, E. Puisais oraz D. Petrasch) i przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnik: P. Ormond, a następnie C. Jackson) przeciwko Republice Federalnej Niemiec (pełnomocnicy: W.-D. Plessing i T. Rummeler, oraz D. Sellner, Rechtsanwalt), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom w trybie art. 226 WE, złożoną 3 grudnia 2001 r., Trybunał (wielka izba), w składzie V. Skouris, Prezes, P. Jann i K. Lenaerts (sprawozdawca), prezesi izb, C. Gulmann, J.-P. Puissochet i R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 14 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Ustanawiając w art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 2 rozporządzenia z roku 1998 w sprawie zapobiegania powstawaniu oraz odzysku odpadów opakowaniowych, system mający na celu wielokrotny użytek opakowań dla produktów, które zgodnie z dyrektywą Rady z dnia 15 lipca 1980 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych, muszą być butelkowane u źródła, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom,

które na niej ciąży na mocy art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62 WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych w związku z art. 28 WE.

- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami.

- 3) Republika Francuska i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej poniosą własne koszty.

⁽¹⁾ JO C 56 du 02.03.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 grudnia 2004 r.

w sprawie C-19/02 Viktor Hlozek przeciwko Roche Austria Gesellschaft mbH (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Kobiety i mężczyźni na rynku pracy — Zasada równości wynagrodzeń — Wynagrodzenie — Pojęcie — Emerytura pomostowa („Überbrückungsgeld”) przewidziana w zakładowym układzie zbiorowym — Program socjalny ustanowiony w związku z restrukturyzacją przedsiębiorstwa — Świadczenie dla pracowników, którzy osiągnęli określony wiek w chwili ich zwolnienia — Przyznanie świadczenia od chwili ukończenia różnego wieku w zależności od płci zwolnionych pracowników — Uwzględnienie, w zależności od płci, różnego wieku emerytalnego ustanowionego prawem krajowym)

(2005/C 45/02)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-19/02 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym

złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria), postanowieniem z dnia 20 grudnia 2001 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 29 stycznia 2002 r., w postępowaniu Viktor Hložek przeciwko Roche Austria Gesellschaft mbH, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Emerytura pomostowa tego rodzaju, jak będąca przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, mieści się w pojęciu „wynagrodzenia” w rozumieniu art. 141 WE i art. 1 dyrektywy Rady 75/117/EWG z dnia 10 lutego 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet. W okolicznościach takich, jak występujące w sporze przed sądem krajowym, przepisy te nie sprzeciwiają się stosowaniu programu socjalnego przewidującego różne traktowanie pracowników płci męskiej i żeńskiej w zakresie wieku uprawniającego do emerytury pomostowej, jeśli pracownicy płci męskiej i żeńskiej znajdują się, na podstawie krajowego systemu ustawowego regulującego wcześniejsze emerytury, w różnej sytuacji w odniesieniu do warunków uzyskania tej emerytury.

(¹) Dz.U. C 109 z 04.05.2002

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-271/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rybołówstwo — Ochrona i zarządzanie zasobami — Środki kontroli działalności w zakresie rybołówstwa)

(2005/C 45/03)

(Język postępowania: szwedzki)

W sprawie C-271/02 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: T. van Rijn oraz C. Tufvesson) przeciwko Królestwu Szwecji (pełnomocnicy: A. Kruse oraz A. Falk), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie na podstawie art. 226 WE uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, złożoną dnia 24 lipca 2002 r., Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, J.-P. Puissochet (sprawozdawca), S. von Bahr, U. Lohmus oraz A. Ó Caoimh, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Zaniechawszy w latach 1995 i 1996:

- ustanowienia odpowiednich sposobów wykorzystania kwot, które mu zostały przyznane i przeprowadzenia inspekcji oraz innych kontroli wymaganych przez odpowiednie rozporządzenia wspólnotowe;
- przyjęcia wszelkich skutecznych środków dla zapobiegania przekraczaniu kwot;
- podjęcia wszelkich środków administracyjnych lub karnych, które należało zastosować wobec właścicieli statków rybackich, którzy naruszyli te rozporządzenia oraz wobec wszystkich osób odpowiedzialnych za takie naruszenie,

Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyły na mocy art. 9 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3760/92 z dnia 20 grudnia 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy system rybołówstwa i akwakultury oraz art. 2, art. 21 ust. 1 i 2 oraz art. 31 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli nad wspólną polityką rybołówstwa.

2. Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 289 z 23.11.2002

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-277/02 EU-Wood-Trading GmbH przeciwko Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (¹) (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht):

(Środowisko — Odpady — Rozporządzenie (EWG) nr 259/93 dotyczące wysyłek odpadów — Odpady przeznaczone do odzysku — Sprzeciw — Właściwość organu wysyłki — Odzysk niespełniający wymogów art. 4 dyrektywy 75/442 EWG lub przepisów krajowych — Właściwość organu wysyłki do wniesienia takiego sprzeciwu)

(2005/C 45/04)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-277/02, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału dnia 29 lipca 2002 r., o wydanie, na

podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz (Niemcy), postanowieniem z dnia 3 lipca 2002 r., w postępowaniu: EU-Wood-Trading GmbH przeciwko Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i K. Schiemann (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: L. Hewlett, administrator, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 14 grudnia 2004 r

w sprawie C-309/02 (wniosek Verwaltungsgericht Stuttgart o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Radlberger Getränkegesellschaft mbH & Co. et S. Spitz KG przeciwko Land Baden-Württemberg ⁽¹⁾

(Środowisko naturalne — Swobodny przepływ towarów — Opakowania i odpady opakowaniowe — Dyrektywa 94/62/WE — Obowiązki w zakresie pobierania kaucji i przyjmowania zwrotów opakowań jednorazowych uzależnione od całkowitego udziału procentowego opakowań wielokrotnego użytku)

(2005/C 45/05)

(Język postępowania: niemiecki)

1) Art. 7 ust. 4 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar w brzmieniu zmienionym decyzjami Komisji 98/368 z dnia 18 maja 1998 r. i 1999/816 z dnia 24 listopada 1999 r. należy interpretować w ten sposób, że sprzeciw wobec wysyłki odpadów przeznaczonych do odzysku, który może być wniesiony przez uprawnione do tego właściwe organy wysyłki i miejsca przeznaczenia, może opierać się nie tylko na względach związanych z przewozem samych odpadów w obszarze jurysdykcji każdego właściwego organu, ale także związanych z odzyskiem przewidzianym w ramach tej wysyłki.

2) Art. 7 ust. 4 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia nr 259/93 w brzmieniu zmienionym decyzjami Komisji 98/368 i 1999/816 należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ wysyłki, aby sprzeciwić się wysyłce odpadów może - oceniając wpływ planowanego odzysku na zdrowie i środowisko w miejscu przeznaczenia wysyłki i przestrzegając zasadę proporcjonalności - opierać się na kryteriach, którym podlega odzysk w państwie wysyłki w celu uniknięcia skutków tego odzysku, nawet jeśli są one bardziej rygorystyczne aniżeli kryteria obowiązujące w państwie przeznaczenia wysyłki.

3) Art. 7 ust. 4 lit. a) tiret drugie rozporządzenia nr 259/93 w brzmieniu zmienionym decyzjami Komisji 98/368 i 1999/816 należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ wysyłki nie może powoływać się na własne przepisy w celu wniesienia sprzeciwu wobec wysyłki odpadów, który opiera się na takiej okoliczności, że planowany odzysk jest niezgodny z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi odnoszącymi się do ochrony środowiska, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego i ochrony zdrowia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 23.08.2003.

W sprawie C-309/02, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału 29 sierpnia 2002 r., o wydanie, na podstawie 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgericht Stuttgart (Niemcy) postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2002 r., w postępowaniu Radlberger Getränkegesellschaft mbH & Co., S. Spitz KG przeciwko Land Baden-Württemberg, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann i K. Lenaerts (sprawozdawca), prezesi izb, C. Gulmann, J.-P. Puissechot i R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 14 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Art. 1 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, nie sprzeciwia się wprowadzaniu przez Państwa Członkowskie środków zachęcających do stosowania systemów opakowań wielokrotnego użytku.

2) Art. 7 dyrektywy 94/62, nie przyznając producentom ani dystrybutorom żadnych uprawnień do dalszego uczestnictwa w istniejącym systemie gospodarowania odpadami opakowaniowymi, sprzeciwia się zastępowaniu ogólnego systemu zbiórki takich odpadów przez system pobierania kaucji i indywidualnego przyjmowania zwrotów, jeżeli nowy system nie pozwala na osiągnięcie w równym stopniu celów wskazanych w tej dyrektywie lub jeżeli przejście do nowego systemu następuje bez zachowania okresu przejściowego i w sposób zagrażający możliwości efektywnego uczestnictwa w nowym systemie od jego wejścia w życie przez podmioty gospodarcze działające w przedmiotowym sektorze.

3) Art. 28 WE sprzeciwia się regulacji krajowej, takiej jak wskazana w art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 2 Verordnung über die Vermeidung und Verwertung von Verpackungsabfällen (rozporządzenie w sprawie zapobiegania powstawaniu i odzysku odpadów opakowaniowych), jeżeli ogłasza ona zastąpienie ogólnego systemu zbiórki odpadów opakowaniowych przez system poboru kaucji i indywidualnego przyjmowania zwrotów w taki sposób, że zainteresowani producenci i dystrybutorzy nie dysponują rozsądnym okresem przejściowym na dostosowanie się do niego i nie mają pewności, że w chwili zmiany systemu gospodarowania odpadami opakowaniowymi, mogą oni rzeczywiście uczestniczyć w systemie operacyjnym.

(¹) Dz.U. C 274 z 09.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 14 grudnia 2004 r.

C-434/02 Arnold André GmbH & Co. KG przeciwko Landrat des Kreises Herford. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgericht Minden (Niemcy) (¹))

(Dyrektywa 2001/37/WE — Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych — Art. 8 — Zakaz wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego — Ważność)

(2005/C 45/06)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C- 434/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgericht Minden (Niemcy), postanowieniem z dnia 14 listopada 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 29 listopada 2002 r., w postępowaniu: Arnold André GmbH & Co. KG przeciwko Landrat des Kreises Herford, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes izby, P. Jann, C. W. A. Timmermans i K. Lenaerts, prezesi izb, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, N. Colneric, S. von Bahr i J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 14 grudnia 2004 r., wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Analiza przedstawionego pytania nie wykazała nic, co mogłoby rzucić cień na ważność art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady

2001/37/WE z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych.

(¹) Dz.U. C 44 z 22.02.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 grudnia 2004 r.

w sprawie C-460/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (¹)

(Transport lotniczy — Obsługa naziemna — Dyrektywa 96/67/WE)

(2005/C 45/07)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-460/02 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 19 grudnia 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez A. Aresu i M. Huttunena przeciwko Republice Włoskiej, reprezentowanej przez I. M. Braguglię, wspieranego przez O. Fiumarę, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, S. von Bahr i K. Schiemann, sędziowie; rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Ponieważ dekret ustawodawczy nr 18 z dnia 13 stycznia 1999 r. dotyczący zastosowania dyrektywy 96/67/WE w sprawie dostępu do rynku usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Wspólnoty wprowadził, w swoim art. 14, środek socjalny niezgodny z art. 18 dyrektywy Rady 96/67/WE z dnia 15 października 1996 r. i przewidział, w swoim art. 20, system o charakterze przejściowym, nieprzewidziany przez tę dyrektywę, Republika włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 55 z 8.3.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-24/03 Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾**(EFOGR — Częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2002/881/WE — Korekty finansowe — Sektor owoców i warzyw oraz składowanie zboża w magazynach publicznych)**

(2005/C 45/08)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-24/03, Republika Włoska (pełnomocnik: M. Fiorilli) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: C. Cattabriga i L. Visaggio), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności w trybie art. 230 WE, wniesioną w dniu 15 stycznia 2003 r., Trybunał (czwarta izba), w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, J. N. Cunha Rodrigues i K. Schiemann (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 z 22.03.2003**WYROK TRYBUNAŁU**

(druga izba)

z dnia 9 grudnia 2004 r.

w sprawie C-36/03, The Queen, na wniosek Approved Prescription Services Ltd, przeciwko Licensing Authority (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)) ⁽¹⁾,**(Produkty lecznicze — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Procedury dotyczące produktów zasadniczo podobnych)**

(2005/C 45/09)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-36/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo), orzeczeniem z dnia 23 grudnia 2002 r., który

wpłynął do Trybunału dnia 3 lutego 2003 r., w postępowaniu: The Queen, na wniosek Approved Prescription Services Ltd przeciwko Licensing Authority, reprezentowanej przez Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency, przy udziale Eli Lilly & Co. Ltd, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet, N. Colneric i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: F.G. Jacobs, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Wniosek o pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktu C może zostać wniesiony zgodnie z art. 10 ust. 1 lit a) pkt iii) dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, gdy we wniosku wykazuje się, że produkt C jest zasadniczo podobny do produktu B, jeżeli:

— produkt B jest nową postacią farmaceutyczną produktu A i

— produkt A, w przeciwieństwie do produktu B, jest wprowadzony do obrotu we Wspólnocie przez okres co najmniej sześciu lub dziesięciu lat zgodnie z wskazanym przepisem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 83 z 5.4.2003.**WYROK TRYBUNAŁU**

(trzecia izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-62/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej ⁽¹⁾**(Odpady — Dyrektywy 75/442/EWG i 91/156/EWG — Transpozycja)**

(2005/C 45/10)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-62/03, Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez X. Lewisa i M. Konstantinidisa, przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowanemu przez K. Manji'ego, wspieranego przez D. Wyatta, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, w trybie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa, wniesioną dnia 14 lutego 2003 r., Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes, A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet (sprawozdawca), J. Malenovský i U. Lohmus, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie przyjmując wszystkich środków niezbędnych dla wypełnienia zobowiązań, które na nim ciąży na mocy art. 1 lit. a), e) i f), art. 2 ust. 1 lit. b), art. 3, art. 4, art. 5, art. 7 ust. 1, art. 8, art. 12, art. 13 i art. 14 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. oraz ostatnio decyzją Komisji 96/350/WE z dnia 24 maja 1996 r., Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy.

2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami.

(¹) Dz.U. C 101 z 26.4.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 9 grudnia 2004 r.

w sprawie C- 79/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 79/409/EWG — Ochrona dzikiego ptactwa — Polowanie na lep)

(2005/C 45/11)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-79/03 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: G. Valero Jordana) przeciwko Królestwu Hiszpanii (pełnomocnik: N. Díaz Abad), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia w trybie art. 226 WE wniesioną dnia 21 lutego 2003 r., Trybunał (druga izba), w składzie: C.W.A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), J. Makarczyk, P. Kūris i J. Klučka, sędziowie; rzecznik generalny: L.A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Pozwalając na polowanie na lep w Regionie Autonomicznym Walencji metodą zwaną „parany”, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 101 z 26.04.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 9 grudnia 2004

w sprawie C-123/03 P Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Greencore Group plc (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności pisma Komisji — Odmowa zapłaty odsetek od zwróconej kwoty — Pojęcie aktu potwierdzającego akt wcześniejszy — Zapłata kwoty głównej bez odsetek — Brak charakteru decyzji wcześniejszej decyzji odmownej)

(2005/C 45/12)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-123/03 P mającej za przedmiot odwołanie na mocy art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 19 marca 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez K. Wiednera, działającego w charakterze pełnomocnika, inny uczestnik postępowania Greencore Group plc, z siedzibą w Dublinie (Irlandia), reprezentowana przez A. Böhlkego, działającego w charakterze pełnomocnika, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet, N. Colneric i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 7 stycznia 2003 r. w sprawie Greencore Group plc przeciwko Komisji (T-135/02) zostaje uchylone.

2) Zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję Wspólnot Europejskich zostaje oddalony.

3) Rozstrzygnięcie o kosztach jest pozostawione do zasądzenia w wyroku w sprawie głównej.

(¹) Dz.U. C 112 z 10.5.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 grudnia 2004 r.

w sprawie C-177/03: Komisja Wspólnot Europejskich
przeciwko Republice Francuskiej ⁽¹⁾

*(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego —
Dyrektywa 89/618/Euratom — Informowanie ogółu społeczeństwa w przypadku pogotowia radiologicznego — Brak przetransponowania)*

(2005/C 45/13)

(język postępowania: francuski)

W sprawie C-177/03 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. Grunwald i B. Stromsky) przeciwko Republice Francuskiej (pełnomocnicy: G. de Bergues i E. Puisais) mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie na podstawie art. 141 EWEA uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 16 kwietnia 2003 r., Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Lenaerts, J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), M. Ilešić oraz E. Levits, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Z uwagi na fakt, iż na dzień 27 października 2000 r. nie podjęła ona wszystkich niezbędnych środków w celu dostosowania się do art. 2, 3, 6 i 7 dyrektywy Rady 89/618/Euratom z dnia 27 listopada 1989 r. w sprawie informowania ogółu społeczeństwa o środkach ochrony zdrowia, które będą stosowane oraz działaniach, jakie należy podjąć w przypadku pogotowia radiologicznego, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy tej dyrektywy.
- 2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron poniesie swe koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 21.06.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 14 grudnia 2004 r.

w sprawie C-210/03 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)): The Queen, na wniosek: Swedish Match AB, Swedish Match UK Ltd przeciwko Secretary of State for Health ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2001/37/WE — Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych — Art. 8 — Zakaz wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego — Ważność — Wykładnia art. 28 WE do art. 30 WE — Zgodność z prawem wspólnotowym regulacji krajowej zawierającej taki sam zakaz)

(2005/C 45/14)

(język postępowania: angielski)

W sprawie C-210/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 15 maja 2003 r., w postępowaniu: The Queen, na wniosek: Swedish Match AB, Swedish Match UK Ltd przeciwko Secretary of State for Health, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes, C. Gulmann, J.-P. Puissechot, N. Colneric, S. von Bahr i J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, ponadto M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 14 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Analiza drugiego pytania nie wykazała nic, co mogłoby rzucić cień na ważność art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/37/WE z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych.
2. W przypadku, gdy środek krajowy zakazuje sprzedaży wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego zgodnie z przepisem art. 8 dyrektywy 2001/37, nie ma potrzeby dodatkowego sprawdzania, czy ten środek krajowy jest zgodny z przepisami art. 28 WE i art. 29 WE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 19.7.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 15 grudnia 2004 r.

w sprawie C-272/03 (wniosek Bundesfinanzhof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Hauptzollamt Neubrandenburg przeciwko Jens Christian Siig ⁽¹⁾

(Wspólnotowy Kodeks Celny — Powstanie długu celnego — Procedura odprawy czasowej — Zmiana ciągnika naczepy)

(2005/C 45/15)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-272/03 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy), postanowieniem z dnia 13 maja 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 24 czerwca 2003 r., w postępowaniu Hauptzollamt Neubrandenburg przeciwko Jens Christian Siig, działającemu pod firmą „Internationale Transport” Export-Import, Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, C. Gulmann i R. Schintgen (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Art. 718 ust. 3 lit. d) oraz art. 670 lit. p) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należy interpretować w ten sposób, że zabraniają one używania ciągnika siodłowego zarejestrowanego poza obszarem celnym Wspólnoty do transportu naczepy z miejsca znajdującego się na obszarze celnym Wspólnoty, gdzie została ona załadowana, do innego miejsca na obszarze celnym Wspólnoty, gdzie zostaje ona jedynie zaparkowana w celu przewiezienia jej następnie do odbiorcy towarów mającego siedzibę poza obszarem celnym Wspólnoty za pomocą innego ciągnika siodłowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 06.09.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-293/03 Georgio My przeciwko Office national des pensions (ONP) (wniosek Tribunal du travail o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) ⁽¹⁾

(Urzędnicy — Przeniesienie praw do emerytury — Art. 11 Załącznika VIII Regulaminu pracowniczego — Zasiłek przed-emerytalny — Uwzględnienie okresów zatrudnienia w ramach Wspólnot Europejskich — Art. 10 WE)

(2005/C 45/16)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-293/03, mającej za przedmiot wniosek, wpisany do rejestru dnia 4 lipca 2003 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Tribunal du travail w Brukseli (Belgia), postanowieniem z dnia 20 maja 2003 r., w postępowaniu w sprawie Georgio My przeciwko Office national des pensions (ONP), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, R. Schintgen (sprawozdawca), G. Arestis i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator wydał w dniu 16 grudnia 2004 wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Wykładni art. 10 WE, w związku z przepisami regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich, należy dokonywać w ten sposób, iż przepis prawa krajowego, który nie pozwala na zaliczenie stażu pracy nabytego przez obywatela Unii w służbie instytucji wspólnotowej, w celu nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z krajowego systemu emerytalnego, jest sprzeczny z tym artykułem traktatu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 18.10.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-516/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Środowisko naturalne — Gospodarka odpadami — Składowisko w Campolungo (Ascoli Piceno) — Dyrektywa 75/442/EWG zmieniona dyrektywą 91/156/EWG — art. 4 i 8)

(2005/C 45/17)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-516/03, Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez R. Amorosiego i M. Konstantinidisa, przeciwko Republice Włoskiej, reprezentowanej przez I. M. Braguglię, wspieranego przez M. Fiorilliego, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, w trybie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa, wniesioną dnia 9 grudnia 2003 r., Trybunał (piąta izba), w składzie: C. Gulmann, pełniący obowiązki prezesa piątej izby, R. Schintgen, i J. Klučka (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie przyjmując niezbędnych środków w celu zapewnienia, aby odpady złożone na składowisku w Campolungo, znajdującego się na terenie komuny Ascoli Piceno (Włochy) były odzyskiwane lub unieszkodliwiane bez zagrażania zdrowiu ludzkiemu i bez stosowania procesów lub metod, które mogłyby szkodzić środowisku naturalnemu oraz nie przyjmując niezbędnych uregulowań, aby posiadacz odpadów złożonych na tym składowisku przekazał je prywatnemu lub publicznemu punktowi zbierania odpadów lub przedsiębiorstwu, które wykonuje czynności wymienione w załącznikach II A lub II B do dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. albo odzyskiwał lub unieszkodliwiał je na własną rękę, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 i 8 tej dyrektywy.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 6.3.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-520/03 José Vincente Olaso Valero przeciwko Fondo de Garantía Salarial (Fogasa) (wniosek Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy — Dyrektywa 80/987/EWG — Zakres zastosowania — Pojęcie „roszczenia” — Pojęcie wynagrodzenia — Odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem zwolnienia z pracy)

(2005/C 45/18)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-520/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Hiszpania), postanowieniem z dnia 27 listopada 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 15 grudnia 2003 r., w postępowaniu: José Vincente Olaso Valero przeciwko Fondo de Garantía Salarial (Fogasa), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (prezes izby), K. Lenaerts, N. Colneric (sprawozdawca), K. Schiemann i E. Juhász (sędziowie); rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Do sądu krajowego należy określenie, czy pojęcie „wynagrodzenie”, w sposób, w jaki zostało zdefiniowane w prawie krajowym, obejmuje także odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem zwolnienia z pracy. Jeżeli tak jest, odszkodowania te należą do zakresu zastosowania dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie zmian wprowadzonych dyrektywą 2002/74/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniającą dyrektywę 80/987.

2) Jeżeli zgodnie z prawem krajowym przyznane orzeczeniem sądowym lub decyzją administracyjną roszczenia o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę mieszczą się w pojęciu „wynagrodzenia,” identyczne roszczenia ustalone w ugodzie, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, powinny zostać uznane za roszczenia pracownicze wynikające z umowy o pracę lub stosunku pracy w rozumieniu dyrektywy 80/987. Sąd krajowy nie powinien stosować przepisu krajowego, który naruszając zasadę równości wyłącza te roszczenia z pojęcia „wynagrodzenia” w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 06.03.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 9 grudnia 2004 r.

w sprawie C-523/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Biotrast SA ⁽¹⁾

(Klauzula arbitrażowa — Zwrot zaliczek — Odsetki — Postępowanie s sprawie wydania wyroku zaocznego)

(2005/C 45/19)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-523/03 mającej za przedmiot skargę w trybie art. 238 WE, wniesioną w dniu 15 grudnia 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez D. Triantafyllou'a wspieranego przez N. Korogiannakisa, przeciwko Biotrast SA z siedzibą w Salonikach (Grecja), Trybunał (czwarta izba), w składzie: K. Lenaerts (sprawozdawca), prezes izby, J. N. Cunha Rodrigues i K. Schiemann, sędziowie; rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Biotrast SA zapłaci Komisji Wspólnot Europejskich kwotę w wysokości 661 838,82 euro tytułem długu głównego, powiększoną o odsetki w wysokości 4,77 % rocznie od dnia 31 grudnia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r., w wysokości 6,77 % rocznie od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia wydania niniejszego wyroku oraz w wysokości stawki rocznej wynikającej z prawa greckiego, tj. w chwili obecnej z art. 3 ust. 2 ustawy nr 2842/2000 o zastąpieniu drachmy przez euro, nie więcej niż 6,77 % rocznie od dnia wydania niniejszego wyroku do dnia całkowitej spłaty długu.

2) Biotrast SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 6.3.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-528/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2002/35/WE — Transport morski — Bezpieczeństwo statków rybackich)

(2005/C 45/20)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-528/03 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: W. Wils i K. Simonsson) przeciwko Królestwu Niderlandów (pełnomocnicy: H. G. Sevenster i C. A. H. M. ten Dam), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 18 grudnia 2003 r., Trybunał (piąta izba) w składzie R. Silva de Lapuerta, prezes izby, J. Makarczyk i P. Kūris (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: M. Poiares Maduro; sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Komisji 2002/35/EG z dnia 25 kwietnia 2002 r. zmieniającej dyrektywę Rady 97/70/WE ustanawiającą zharmonizowany system bezpieczeństwa dla statków rybackich o długości 24 metrów i większej, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tejże dyrektywy.

2. Królestwo Niderlandów zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 6.3.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 9 grudnia 2004 r.

w sprawie C-88/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/29/WE — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym — Brak przetransponowania w wyznaczonym terminie)

(2005/C 45/21)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-88/04 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: K. Banks) przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnicy: R. Caudwell i K. Manji) mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną dnia 23 lutego 2004 r., Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby, J.-P. Puissochet, J. Malenovský (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.04.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-172/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Brak transpozycji — Dyrektywa 1999/31/WE — Gospodarka odpadami — Składowanie odpadów — Odpady obojętne pochodzące z budów i prac publicznych)

(2005/C 45/22)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-172/04, Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez C.-F. Jurand i M. Konstantinidis przeciwko Republice Francuskiej, reprezentowanej przez G. de Berguesa i C. Mercier, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, w trybie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną dnia 7 kwietnia 2004 r., Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes, C. Gulmann i J. Klučka (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dostosowania się do dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2004

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 14 października 2004 r.**w sprawie C-238/03 P: Maja Srl przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾****(Odwołanie — Pomoc finansowa Wspólnoty — Cofnięcie pomocy przyznanej na modernizację jednostki produkcji rolnej)**

(2005/C 45/23)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-238/03 P, mającej za przedmiot odwołanie na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości wniesione w dniu 28 maja 2003 r., Maja Srl, dawniej Ca' Pasta Srl (adwokaci: P. Piva, R. Mastroianni i G. Arendt), w której drugą stroną w postępowaniu jest Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: C. Cattabriga i L. Visaggio, wspierani przez adwokata A. Dal Ferro), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet (sprawozdawca), prezes, J. Malenovský i U. Lohmus, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 października 2004 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Maja Srl zostaje obciążona kosztami.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 6.9.2003

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji**(Sprawa C-459/04)**

(2005/C 45/24)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 29 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez H. Krepela i J. Enegrena, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Szwecji.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie określając definicji zasobu wiedzy i umiejętności pracowników wyznaczonych przez pracodawcę celem zapewnienia odpowiedniego stopnia ochrony i zapobiegania zagrożeniom dla bezpieczeństwa i zdrowia

zgodnie z art. 7 ust. 8 dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy ⁽¹⁾, Szwecja uchybiła zobowiązaniom jakie na niej ciążyą na mocy prawa wspólnotowego.

- 2) obciążenie Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Art. 7 ust. 8 dyrektywy nie nakazuje w Państwach Członkowskich całkowitej harmonizacji definicji zasobu wiedzy i umiejętności pracowników uczestniczących w czynnościach z zakresu ochrony i zapobiegania zagrożeniom, lecz pozostawia w rękach Państw Członkowskich zdefiniowanie wymaganej wiedzy zgodnie z tym postanowieniem. Niemniej jednak definicje prawa krajowego powinny określać minimalne wymogi tak, aby dyrektywa mogła być wykonana w sposób satysfakcjonujący.

Prawo krajowe winno zawierać co najmniej odesłanie do obiektywnej metody pozwalającej na stwierdzenie, iż zainteresowana osoba przeszła odpowiednie szkolenie oraz że faktycznie dysponuje wymaganą wiedzą i doświadczeniem.

Żadne z instrukcji czy not informacyjnych wydanych przez Arbetsmiljöverket (organ właściwy w sprawach bezpieczeństwa i higieny pracy) nie zawiera w sobie definicji zasobu wiedzy i umiejętności pracowników uczestniczących w czynnościach z zakresu ochrony i zapobiegania zagrożeniom zawodowym niezbędnej do transpozycji art. 7 ust. 8.

⁽¹⁾ Dz. U. L 183, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgericht Sigmaringen, wydanym w dniu 28 września 2004 r., w sprawie z zakresu prawa administracyjnego Alexander Jehle, Weinhaus Kiderlen przeciwko Krajowi Związkowemu Badenia-Wirtembergia**(Sprawa C-489/04)**

(2005/C 45/25)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 29 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgericht Sigmaringen, wydanym w dniu 28 września 2004 r. w sprawie z zakresu prawa administracyjnego Alexander Jehle, Weinhaus Kiderlen przeciwko Krajowi Związkowemu Badenia-Wirtembergia.

Verwaltungsgericht Sigmaringen zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy wykładni art. 1-12 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1019/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek (Dz.U. L 155, str. 27), sprostowanego w dniu 18 stycznia 2003 r. (Dz.U. L 13 str. 39) i zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1176/2003 z dnia 1 lipca 2003 r. (Dz.U. L 164, str. 12) należy dokonać w ten sposób, że przepisy te odnoszą się również do uregulowań dotyczących oferowania konsumentowi ostatecznemu nieopakowanej oliwy z oliwek i oliwy z osadu oliwkowego?
2. Czy wykładni art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1019/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek (Dz.U. L 155, str. 27) sprostowanego w dniu 18 stycznia 2003 r. (Dz.U. L 13, str. 39) i zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1176/2003 z dnia 1 lipca 2003 r. (Dz.U. L 164, str. 12) należy dokonać w ten sposób, że przepis ten zawiera zakaz oferowania konsumentowi ostatecznemu nieopakowanej oliwy z oliwek i oliwy z osadu oliwkowego?
3. W danym przypadku, czy wykładni art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1019/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek (Dz.U. L 155, str. 27), sprostowanego w dniu 18 stycznia 2003 r. (Dz.U. L 13, str. 39) i zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1176/2003 z dnia 1 lipca 2003 r. (Dz.U. L 164, str. 12) należy dokonać w ten sposób, że chociaż przepis ten zawiera zakaz oferowania konsumentowi ostatecznemu nieopakowanej oliwy z oliwek i oliwy z osadu oliwkowego, jednakże nie dotyczy on sprzedaży nieopakowanej oliwy z oliwek i oliwy z osadu oliwkowego w systemie „Bag in the Box”?

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-490/04)

(2005/C 45/26)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 29 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Enrico Taverę i Horstpetera Kreppela, działających w charakterze pełnomocników, z

adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 WE ustanawiając, że
 - a) przedsiębiorstwa zagraniczne są zobowiązane do opłacania składek do niemieckiej kasy urlopowej za ich delegowanych pracowników nawet wtedy, gdy zgodnie z przepisami państwa siedziby ich pracodawcy przysługuje im zasadniczo podobna ochrona (§ 1 Abs. 3 Arbeitnehmerentsendegesetz - ustawa o delegowaniu pracowników do pracy za granicą, zwana dalej „AEntG”);
 - b) przedsiębiorstwa zagraniczne są zobowiązane do sporządzenia tłumaczenia umowy o pracę (lub dokumentów wymaganych zgodnie z prawem państwa miejsca zamieszkania pracownika w ramach dyrektywy 91/533/EWG), obliczeń płacowych, ewidencji czasu pracy, dokumentów dotyczących dokonanych wypłat oraz wszelkich innych dokumentów, których zażądają władze niemieckie (§ 2 AEntG);
 - c) zagraniczne agencje pracy tymczasowej są zobowiązane do dokonania zgłoszenia nie tylko przed każdym skierowaniem pracownika do pracodawcy użytkownika w Niemczech, lecz również przed każdym zatrudnieniem na budowie (§ 3 Abs. 2 AEntG)
- 2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że poszczególne przepisy AEntG, która dokonała transpozycji do prawa krajowego dyrektywy 96/71/WE o delegowaniu pracowników, w dalszym ciągu nie są zgodne z poszczególnymi przepisami tej dyrektywy.

Przepisy dotyczące obowiązku płacenia składek do niemieckiej kasy urlopowej przez pracodawcę z siedzibą w innym Państwie Członkowskim niż Niemcy

Obowiązek opłacania składek do niemieckiej kasy urlopowej stanowi zdaniem Komisji niedopuszczalne ograniczenie swobody świadczenia usług w rozumieniu art. 49 WE w sytuacji, gdy jest zagwarantowane, że delegujący pracodawcy udzielają swoim pracownikom taką samą ilość dni urlopu płatnego, jak to jest przewidziane w niemieckich regulacjach układów zbiorowych, a odnośnie wynagrodzenia za urlop delegowani pracownicy posiadają na mocy systemu prawnego w państwie delegującym taką samą lub podobną ochronę, jaka jest zagwarantowana w Niemczech.

Przepisy dotyczące obowiązku tłumaczenia dokumentów przez pracodawcę z siedzibą w innym Państwie Członkowskim niż Niemcy

Zdaniem Komisji wymóg tłumaczenia dokumentów pozwala wprawdzie wypełnić zadania kontrolne Niemiec. Mając jednak na uwadze współpracę w dziedzinie informacji utworzoną na mocy art. 4 dyrektywy o delegowaniu pracowników obowiązek tłumaczenia wszystkich dokumentów przestał być niezbędny i dlatego jest zbyt daleko idący.

Przepisy dotyczące obowiązku zgłaszania właściwemu organowi przez agencję pracy tymczasowej z siedzibą innym Państwie Członkowskim niż Niemcy zmiany pracownika delegowanego z jednej budowy na drugą przed każdą taką zmianą

Chociaż obowiązek agencji pracy tymczasowej z siedzibą poza Niemcami do informowania o zmianach nieznacznie został zmieniony, to zdaniem Komisji w dalszym ciągu ma miejsce nierówne traktowanie, jako że w przypadku agencji pracy tymczasowej z siedzibą w Niemczech obowiązek poinformowania o zmianach spoczywa na pracodawcy użytkownika, podczas gdy w przypadku agencji pracy tymczasowej z siedzibą poza Niemcami obowiązek ten spoczywa zasadniczo na delegującym i jedynie na podstawie porozumienia umownego może zostać przeniesiony na pracodawcę użytkownika. To nierówne traktowanie stanowi niedopuszczalne ograniczenie swobody świadczenia usług w rozumieniu art. 49 WE.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem VAT and Duties Tribunals - Manchester Tribunal Centre, wydanym w dniu 24 listopada 2004 r., w postępowaniu: Dollond and Aitchison Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise

(Sprawa C-491/04)

(2005/C 45/27)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 29 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem VAT and Duties Tribunals - Manchester Tribunal Centre, wydanym w dniu 24 listopada 2004 r. w postępowaniu: Dollond and Aitchison Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise. VAT and Duties Tribunals, Manchester Tribunal Centre zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy część zapłaty dokonanej przez klienta na rzecz D&A Lenses Direct Limited z tytułu świadczenia przez Dollond & Aitchison Ltd lub jej franchisingobiorców wskazanych usług powinna zostać zaliczona do ogólnej kwoty zapłaty za wskazane towary stając się w ten sposób częścią ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, w rozumieniu art. 29 rozporządzenia Rady nr 92/2913 (¹), za wskazane towary, w sytuacji, gdy klientem jest konsument indywidualny i importer, w którego imieniu D&A Lenses Direct Limited dokonuje zapłaty podatku od wartości dodanej z tytułu przywozu?

Wskazanymi towarami są:

i. Soczewki kontaktowe

ii. Płyny czyszczące

iii. Pojemniki do soczewek kontaktowych

Wskazanymi usługami są:

iv. Badanie możliwości aplikacji soczewek kontaktowych

v. Dobór soczewek kontaktowych

vi. Jakakolwiek dalsza opieka na życzenie klienta

2) Czy w razie przeczącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, kwota zapłacona za wskazane towary powinna mimo to zostać ustalona na podstawie art. 29, czy też konieczne jest ustalenie jej na podstawie art. 30 tego rozporządzenia?

3) Czy w świetle okoliczności, że Wyspy Normandzkie, będąc częścią obszaru celnego Wspólnoty, nie należą jednakże do obszaru, na którym stosowane są przepisy o podatku od wartości dodanej w rozumieniu szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG (²), jakiegokolwiek wytyczne udzielone w sprawie C-349 Card Protection Plan Limited przeciwko Commissioners of Customs and Excise mają zastosowanie dla celów ustalenia, jaka część lub części transakcji obejmującej świadczenie wskazanych usług i dostawę wskazanych towarów powinna zostać uwzględniona dla celów zastosowania Taryfy Celnej Wspólnot Europejskich?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celný, Dz.U. L 302, 19.10.1992, str. 1.

(²) Szósta Dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. L 145, 13.06.1977, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy), wydanym dnia 26 listopada 2004 r., w sprawie Heintz van Landewyck SARL przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-494/04)

(2005/C 45/28)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 1 grudnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden (Sąd Najwyższy, Niderlandy), wydanym w dniu 26 listopada 2004 r. w sprawie Heintz van Landewyck SARL przeciwko Staatssecretaris van Financiën. Hoge Raad der Nederlanden zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy dyrektywę o podatku akcyzowym⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nakłada ona na Państwa Członkowskie obowiązek przyjęcia przepisu prawnego, na podstawie którego dokonują one zwrotu lub potrącenia kwoty podatku akcyzowego zapłaconej lub wymagalnej w momencie zwrócenia się przez wnioskodawcę (będącego uprawnionym właścicielem składu podatkowego) o otrzymanie banderoli w przypadkach takich jak ten będący przedmiotem niniejszej sprawy, gdy wnioskodawca nie używał i nie będzie mógł używać banderol, które zaginęły przed oznaczeniem nimi towarów objętych podatkiem akcyzowym i których osoby trzecie zgodnie z prawem nie mogły i nie będą mogły używać, choć nie jest wykluczone, że osoby trzecie używały ich lub będą ich używać, oznaczając nimi nielegalnie wprowadzone do obrotu wyroby tytoniowe?
- 2) a) Czy szóstą dyrektywę⁽²⁾, a w szczególności jej art. 27 ust. 1 i ust. 5 należy interpretować w ten sposób, że z faktu, iż rząd niderlandzki poinformował Komisję, że pragnie zachować specjalną procedurę poboru podatku od wyrobów tytoniowych dopiero po upływie terminu przewidzianego w art. 27 ust. 5 szóstej dyrektywy, w brzmieniu zmienionym przez dziewiątą dyrektywę, wynika, iż w przypadku, gdy na niezachowanie tego terminu powołuje się - już po tym poinformowaniu - osoba fizyczna, ta specjalna procedura poboru podatku nie powinna być stosowana nawet po poinformowaniu Komisji?
- 2)b) Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 2 lit. a), szóstą dyrektywę, a w szczególności jej art. 27 ust. 1 i ust. 5 należy interpretować w ten sposób, że, ze względu na sprzeczność z wymogami powyższych przepisów, nie może być stosowana specjalna procedura poboru podatków od wyrobów tytoniowych przewidziana w art. 28 niderlandzkiej ustawy o podatku VAT (Wet op de Omzetbelasting)?

- 2)c) Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 2 lit. b), szóstą dyrektywę, a w szczególności jej art. 27 ust. 1 i ust. 5 należy interpretować w ten sposób, że niedokonanie zwrotu podatku VAT w okolicznościach takich jak te opisane w pytaniu pierwszym jest sprzeczne z tą dyrektywą?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania, Dz. U. L 76, str. 1.

⁽²⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. L 145, str. 1.

Skarga wniesiona dnia 7 grudnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-503/04)

(2005/C 45/29)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 7 grudnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Bernharda Schimę, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie podejmując środków, wymaganych do wykonania wyroku Trybunału z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawach połączonych C-20/01 i C-28/01 Komisja przeciwko Niemcom⁽¹⁾ w przedmiocie udzielenia zamówień na odprowadzanie ścieków przez gminę Bockhorn oraz na unieszkodliwianie odpadów przez miasto Brunszwik, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 228 ust. 1 WE.
2. zasądzenie od Republiki Federalnej Niemiec wpłacenia na rzecz Komisji, na konto „środki własne Wspólnoty Europejskiej” okresowej kary pieniężnej

w wysokości 31 680 EUR za każdy dzień opóźnienia w podjęciu środków niezbędnych w celu wykonania powołanego wyżej wyroku w zakresie udzielenia zamówienia na odprowadzanie ścieków przez gminę Bockhorn oraz

w wysokości 126 720 EUR za każdy dzień opóźnienia w podjęciu środków niezbędnych w celu wykonania powołanego wyżej wyroku w zakresie udzielenia zamówienia publicznego na unieszkodliwianie odpadów przez miasto Brunzswik,

od dnia ogłoszenia tego wyroku do dnia podjęcia tych środków.

3. obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W wyroku z dnia 10 kwietnia 2003 r. Trybunał orzekł:

- Ze względu na to, że nie zamieszczono zaproszenia do składania ofert na zamówienie gminy Bockhorn (Niemcy) na odprowadzanie ścieków oraz że nie opublikowano wyników postępowania o udzielenie tego zamówienia w suplemencie do Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich, przy udzielaniu tego zamówienia publicznego na usługi Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy czytanych łącznie przepisów art. 8, art. 15 ust. 2 i art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi.
- Ze względu na to, że miasto Brunzswik (Niemcy) udzieliło zamówienia na unieszkodliwianie odpadów w procedurze negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu, chociaż warunki określone w art. 11 ust. 3 dyrektywy 92/50 udzielania zamówień z wolnej ręki z pominięciem zaproszenia do składania ofert na szczeblu wspólnotowym nie zostały spełnione, Republika Federalna Niemiec, udzielając tego zamówienia publicznego na usługi, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 8 i art. 11 ust. 3 lit. b) tej dyrektywy.

Komisja uważa, że wykonanie obowiązków, które ciążyą na Republice Federalnej Niemiec na mocy wspomnianego wyroku oraz na mocy art. 228 WE pociąga za sobą rozwiązanie umów zawartych z naruszeniem prawa zamówień publicznych.

W tym zakresie środki dotychczas notyfikowane przez Republikę Federalną Niemiec nie wydają się wystarczające do tego, by ustało uchybienie stwierdzone przez Trybunał.

W przypadku, gdyby przed ogłoszeniem wyroku, którego domaga się skarżąca, Republika Federalna Niemiec nie przyjęła środków niezbędnych do tego, by stwierdzone uchybienie

ustało, Komisja wnosi o nałożenie na to Państwo Członkowskie okresowej kary pieniężnej w proponowanej wysokości, która została ustalona zgodnie ze stosowanymi dotychczas przez nią zasadami.

(¹) Rec. str. I-3609

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-507/04)

(2005/C 45/30)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 8 grudnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Michaela Van Beeka i Bernarda Schimę, wspomaganych przez adwokata Matthiasa Langa, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła zobowiązaniu prawidłowej względnie pełnej transpozycji dyrektywy Rady z dnia 2 kwietnia 1979 r. (¹) w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (79/409/EWG), nie dokonując pełnego i prawidłowego przetransponowania do prawa austriackiego art. 1 ust. 1 i ust. 2, art. 5, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i ust. 4, art. 8, art. 9 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 11 tej dyrektywy.
2. obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejszą skargą Komisja zwraca się przeciwko wadliwej transpozycji dyrektywy 79/409/EWG do prawa austriackiego w drodze odpowiednich przepisów prawa krajów związkowych Burgenlandu, Karyntii, Dolnej Austrii, Salzburga, Styrii, Tyrolu, Vorarlberga i Wiednia, które zostały notyfikowane Komisji, bądź które według jej wiedzy zostały wydane.

Zdaniem Komisji, w obrębie poszczególnych krajów związkowych nie zostały w pełni względnie prawidłowo przetransponowane przepisy dotyczące zakresu obowiązywania dyrektywy (art. 1 ust. 1 i ust. 2 dyrektywy), powszechnego systemu ochrony gatunków ptactwa (art. 5 dyrektywy), zakazu handlu (art. 6 ust. 1 dyrektywy), przepisy dotyczące polowań na gatunki wyszczególnione w załączniku II (art. 7 ust. 1 dyrektywy), regulacje dotyczące zachowania populacji (art. 7 ust. 4 dyrektywy), przepisy dotyczące środków i metod polowania i chwytania (art. 8 dyrektywy), kryteriów odstąpienia od art. 5 do art. 8 (art. 9 ust. 1 i ust. 2 dyrektywy) i przepisy o wprowadzaniu gatunków ptactwa (art. 11 dyrektywy).

(¹) Dz.U. L 103, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-508/04)

(2005/C 45/31)

(Język procedury: niemiecki)

W dniu 8 grudnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Michaela Van Beeka i Bernharda Schimę oraz adwokata Matthiasa Langa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła zobowiązaniu do prawidłowej względnie pełnej transpozycji dyrektywy Rady 92/43/EWG (¹) z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, nie dokonując pełnego względnie prawidłowego przetransponowania do prawa austriackiego przepisów art. 1, art. 6 ust. 1-4, art. 7, art. 11, art. 12, art. 13, art. 15, art. 16 ust. 1 i art. 22 lit. b) tej dyrektywy
- 2) obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejszą skargą Komisja zwraca się przeciwko wadliwej transpozycji dyrektywy 92/43/EWG do prawa austriackiego przez odpowiednie przepisy prawa krajów związkowych Karyntii, Dolnej Austrii, Górnej Austrii, Salzburga, Styrii, Tyrolu i

Vorarlbergu, które zostały notyfikowane Komisji bądź które według jej wiedzy zostały wydane.

Zdaniem Komisji w obrębie poszczególnych krajów związkowych nie zostały w pełni względnie prawidłowo przetransponowane przepisy dotyczące definicji (art. 1 dyrektywy), ogólnych środków ochronnych (art. 6 ust. 1 dyrektywy), zakazu pogorszenia stanu siedlisk (art. 6 ust. 2 dyrektywy), planów i przedsięwzięć mogących w istotny sposób oddziaływać na specjalne obszary ochrony (art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy), systemu ochrony dla dyrektywy w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (art. 7 dyrektywy), nadzoru nad stanem ochrony siedlisk (art. 11 dyrektywy), systemu ochrony gatunków zwierząt wymienionych w załączniku IV lit. a) (art. 12 dyrektywy), systemu ochrony gatunków roślin wymienionych w załączniku IV lit. b) (art. 13 dyrektywy), zakazanych środków chwytania i zabijania (art. 15 dyrektywy), kryteriów odstępstw od przepisów art. 12-15 (art. 16 ust. 1) oraz przepisów dotyczących celowego wprowadzenia do stanu dzikiego gatunków nierodzimych (art. 22 lit. b) dyrektywy).

(¹) Dz.U. L 206, str. 7

Skarga wniesiona dnia 14 grudnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-511/04)

(2005/C 45/32)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 14 grudnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez R. Vidala Puiga, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Portugalskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Komisji 2000/56/WE (¹) z dnia 14 września 2000 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/439/EWG w sprawie praw jazdy, a w każdy bądź razie poprzez brak niezwłocznego poinformowania Komisji o przyjęciu takich przepisów, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy tej dyrektywy.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2000/56/WE upłynął dnia 30 września 2003 r.

(¹) Dz.U. L 237, z 21.9.2000, str. 45.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 6 października 2004 r. w sprawie T-356/02 Vitakraft-Werke Wührmann & Sohn GmbH & Co.KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), popieranemu przez Krafft SA, wniesione dnia 15 grudnia 2004 r. (Faks.: 14.12.04)

(Sprawa C-512/04 P)

(2005/C 45/33)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 15 grudnia 2004 r. (faks.: 14.12.04) do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego dnia 6 października 2004 r. w sprawie T-356/02 Vitakraft-Werke Wührmann & Sohn GmbH & Co.KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), popieranemu przez Krafft S.A., wniesione przez Vitakraft-Werke Wührmann & Sohn GmbH & Co.KG, reprezentowaną przez adwokata Dr Ulricha Sandera z Eisenführ, Speiser & Partner, Martinistraße 24, D-28195 Brema.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) w sprawie T-356/02 z dnia 6 października 2004 r. (¹), w zakresie, w którym wyrok ten rozstrzyga sprawę na niekorzyść skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie należy rozstrzygnąć kwestię prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Sąd był zdania, że znak towarowy „KRAFFT” (krajowy znak hiszpański) może wprowadzić w błąd krąg odbiorców w Hiszpanii ze względu na podobieństwo z zarejestrowanym wspólnotowym znakiem towarowym „VITAKRAFT”. Sąd powołał się w uzasadnieniu wyroku na swe wcześniejsze orzeczenie w sprawie T-6/01 (Matratzen Concord przeciwko OHIM - Hukla Germany [MATRATZEN]), które zostało potwierdzone postanowieniem Trybunału z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie C-3/03 P,

które jednakże zdaniem wnoszącej odwołanie ma zupełnie inne znaczenie i nie może być porównane z niniejszą sprawą. W sprawie Matratzen chodziło o (kolidujący) znak towarowy składający się z trzech osobnych słów „Matratzen Markt Concord”, który zdaniem Sądu wprowadzał w błąd (również krąg odbiorców w Hiszpanii) ze względu na podobieństwo z tamtejszym krajowym znakiem towarowym „MATRATZEN”. Specyfika sprawy polegała na tym, że wcześniejszy hiszpański znak towarowy „MATRATZEN” był zarejestrowany dla towaru „materace”, w związku z czym niemieckie słowo „materace” było w Hiszpanii kojarzone jako znak towarowy, gdyż niemieckie słowo nie miało dla hiszpańskiego konsumenta charakteru opisującego. Zdaniem wnoszącej odwołanie, w zharmonizowanej Europie, takim prawom do znaku należy przyznać w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu, skierowanego przeciwko zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego jedynie ograniczony zakres ochrony. W związku z tym zasadniczo zakwestionowane zostało orzeczenie w sprawie „MATRATZEN” co do jego linii.

Ponadto różnice pomiędzy znakami towarowymi przeciwstawionymi w niniejszej sprawie a znakami towarowymi w sprawie „MATRATZEN” są wyraźnie widoczne, ponieważ w sprawie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego „VITAKRAFT” brak jest powodów, dla których hiszpański konsument miałby zarówno w myśli, jak również obrazowo – w piśmie oraz brzmieniowo oddzielać początkową część wyrazu „VITA” od całego znaku towarowego „VITAKRAFT”. Wreszcie, zostały również omówione możliwe problemy dla swobodnego przepływu towarów, jeżeli nie zostałaby w sposób merytorycznie prawidłowy skorygowana linia orzecznictwa wyrażona w orzeczeniu „MATRATZEN”.

(¹) Dz.U. C 314 z 18.12.2004.

Wykreślenie sprawy C-410/02 (¹)

(2005/C 45/34)

(Język postępowania: angielski)

Postanowieniem z dnia 25 października 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-410/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii.

(¹) Dz.U. C 7 z 11.01.2003

Wykreślenie sprawy C-50/03 ⁽¹⁾

(2005/C 45/35)

(Język postępowania: niemiecki)

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-50/03 (wniosek Oberlandesgericht Rostock o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): 1. Simrad GmbH & Co. KG, 2. Kongsberg Simrad AS przeciwko Ministerium für Bildung, Wissenschaft und Kultur Mecklenburg-Vorpommern.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.05.2003

Wykreślenie sprawy C-194/03 ⁽¹⁾

(2005/C 45/38)

(Język postępowania: niemiecki)

Postanowieniem z dnia 19 października 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-194/03 (wniosek Finanzgericht Hamburg o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Georg Friedrich Baur junior, działający w charakterze wykonawcy testamentu Georga Friedricha Baura seniora, przeciwko Hauptzollamt Kiel.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 6.9.2003

Wykreślenie sprawy C-95/03 ⁽¹⁾

(2005/C 45/36)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-95/03 (wniosek Tribunal du travail de Bruxelles o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Vincenzo Pilięgo przeciwko Centre public d'aide sociale de Bruxelles (CPAS).

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 26.04.2003

Wykreślenie sprawy C-345/03 ⁽¹⁾

(2005/C 45/39)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-345/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 20.9.2003

Wykreślenie sprawy C-146/03 P ⁽¹⁾

(2005/C 45/37)

(Język postępowania: angielski)

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-146/03 P: Philip Morris International Inc. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 21.06.2003

Wykreślenie sprawy C-35/04 ⁽¹⁾

(2005/C 45/40)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 24 września 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-35/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 20.3.2004

Wykreślenie sprawy C-50/04 ⁽¹⁾

(2005/C 45/41)

(Język postępowania: portugalski)

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-50/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 20.03.2004

Wykreślenie sprawy C-238/04 ⁽¹⁾

(2005/C 45/44)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-238/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 24.7.2004

Wykreślenie sprawy C-106/04 ⁽¹⁾

(2005/C 45/42)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-106/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 94 z 17.4.2004

Wykreślenie sprawy C-263/04 ⁽¹⁾

(2005/C 45/45)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-263/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 z 7.8.2004

Wykreślenie sprawy C-163/04 ⁽¹⁾

(2005/C 45/43)

(Język postępowania: niemiecki)

Postanowieniem z dnia 25 października 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-163/04 (wniosek Bundesfinanzhof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Franz Werner przeciwko Finanzamt Cloppenburg.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 30.4.2004

Wykreślenie sprawy C-382/04 ⁽¹⁾

(2005/C 45/46)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-382/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 23.10.2004

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 7 grudnia 2004 r.

W sprawie T-240/02: Koninklijke Coöperatie Cosun UA
przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, ⁽¹⁾

*(Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Cukier —
Opłata należna od cukru C zbytego na rynku wewnętrznym
— Prawo celne — Wniosek o umorzenie — Klauzula
śluszości przewidziana w art. 13 rozporządzenia
1430/79/EWG — Pojęcie należności celnych przywózowych i
wywózowych — Zasada równości i pewności prawa —
Zasada śluszości)*

(2005/C 45/47)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie T-240/02: Koninklijke Coöperatie Cosun UA z siedzibą w Bredzie (Niderlandy) reprezentowana przez adwokatów: M. Slotbooma, N. Helder oraz J. Coumansa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: X. Lewis wspierany przez adwokata F. Tuytschaevera z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji REM 19/01 z dnia 2 maja 2002 r. orzekającej o niedopuszczalności wniesionego przez Królestwo Niderlandów na rzecz skarżącego wniosku o umorzenie należności celnych przywózowych Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (piąta izba) w składzie: P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas i K. Jürimäe, sędziowie, sekretarz: J. Plingers, administrator, wydał w dniu 7 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 12.10.2002

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 13 grudnia 2004 r.

w sprawie T-251/02, E przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

*(Urzędnicy — Wynagrodzenie — Dodatek zagraniczny —
Dieta dzienna — Dodatek na zagospodarowanie — Zwrot
kosztów podróży przy rozpoczęciu służby i kosztów przeprawy
— Miejsce naboru — Art. 4, 5, 7, 9 i 10 załącznika
VII do regulaminu — Skarga o stwierdzenie nieważności —
Skarga odszkodowawcza)*

(2005/C 45/48)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-251/02, E, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich zamieszkały w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez adwokatów G. Vandersandena i L. Leviego, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: J. Curall wspierany przez adwokata D. Waelbroeckę, z adresem do doręczeń w Luksemburgu) mającej za przedmiot po pierwsze żądanie stwierdzenia nieważności decyzji organu powołującego z dnia 29 sierpnia 2001 r. ustalającej Brukselę jako miejsce pochodzenia oraz miejsce naboru skarżącej i odmawiającej jej prawa do dodatku zagranicznego, dodatku na zagospodarowanie i dietyiennej, jak również zwrotu kosztów podróży i kosztów przeprowadzki związanych z rozpoczęciem służby, a po drugie, żądanie zapłaty odsetek za zwłokę i odszkodowania, Sąd Pierwszej Instancji (druga izba), w składzie J. Pirrung, prezes, A. W. H. Meij i N. J. Forwood, sędziowie; sekretarz: I. Natsinas, administrator, wydał w dniu 13 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Skarga zostaje oddalona.

2. Każda ze stron ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 12.10.2002

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 14 grudnia 2004 r.

w sprawie T-317/02, *Fédération des industries condimentaires de France (FICF), Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort, Comité économique agricole régional „fruits et légumes de la région Bretagne” (Cerafel) oraz Comité national interprofessionnel des palmipèdes à foie gras (CIFOG) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich* ⁽¹⁾

(Wspólna polityka handlowa — Światowa Organizacja Handlu (WTO) — Rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94 — Przeszkody w handlu — Musztarda gotowa — Zakończenie procedury badawczej w przedmiocie przeszkód w handlu — Interes wspólnotowy)

(2005/C 45/49)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-317/02: *Fédération des industries condimentaires de France (FICF)* z siedzibą w Paryżu (Francja), *Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort* z siedzibą w Millau (Francja), *Comité économique agricole régional „fruits et légumes de la région Bretagne” (Cerafel)* z siedzibą w Morlaix (Francja) oraz *Comité national interprofessionnel des palmipèdes à foie gras (CIFOG)* z siedzibą w Paryżu (Francja), reprezentowani przez adwokatów O. Prosta oraz M.-J. Jacquot, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy P.-J. Kuijper oraz G. Boudot, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2002/604/WE z dnia 9 lipca 2002 r. kończącej procedurę badawczą w sprawie przeszkód w handlu w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 3286/94 dotyczącej praktyk handlowych utrzymywanych przez Stany Zjednoczone Ameryki w imporcie musztardy (Dz.U. L 195, str. 72), Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (pierwsza izba w składzie powiększonym) w składzie: B. Vesterdorf, Prezes, P. Mengozzi, M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse i I. Labucka, sędziowie, sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 14 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Skarżący zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 323 z 21.12.2002

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 14 grudnia 2004 r.

w sprawie T- 332/02, *Nordspedizionieri di Danielis Livio &C. Snc, Livio Danieli i Domenico D'Alessandro przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich* ⁽¹⁾

(Unia celna — Czynność tranzytu wspólnotowego — Nadużycie — Przemysł papierosów — Umorzenie przywozowych należności celnych — Rozporządzenie (EWG) nr 1430/79 — Art. 13: klauzula słuszności — Pojęcie „sytuacji szczególnej”)

(2005/C 45/50)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie T- 332/02, *Nordspedizionieri di Danielis Livio &C. Snc*, z siedzibą w Trieście (Włochy), *Livio Danielis*, zamieszkały w Trieście oraz *Domenico D'Alessandro*, zamieszkały w Trieście, reprezentowani przez adwokata G. Leone, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: początkowo X. Lewis i R. Amorosi, a następnie M. Lewis, wspierany przez adwokata G. Bambarę, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot, tytułem roszczenia głównego, wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM 14/01, z dnia 28 czerwca 2002 r. odmawiającej przychylenia się, na korzyść skarżących, do złożonego przez Republikę Włoską wniosku o umorzenie przywozowych należności celnych, i, pomocniczo, wniosek o stwierdzenie częściowego umorzenia wynikającego z tych należności długu celnego, Sąd Pierwszej Instancji (piąta izba), w składzie P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas i J. D. Cooke, sędziowie; sekretarz: J. Palacio González, główny administrator, wydał w dniu 14 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Skarga zostaje oddalona.

2. Strony skarżące ponoszą koszty własne postępowania, a także koszty poniesione przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 11.1.2003

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI**z dnia 23 listopada 2004 r.****w sprawie T-376/02, O przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾****(Urzędnicy — Art. 78 regulaminu pracowniczego — Renta inwalidzka — Komitet ds. Inwalidztwa — Skład — Choroba zawodowa)**

(2005/C 45/51)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-376/02, O, były urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez adwokatów: J. Van Rossuma i J.-N. Louisa, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: J. Currall, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 stycznia 2002 r. dotyczącej przyznania skarżącemu renty inwalidzkiej, ustalonej zgodnie z art. 78 akapit trzeci regulaminu pracowniczego Wspólnot Europejskich, Sąd (piąta izba), w składzie: P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas i J. D. Cooke, sędziowie, sekretarz: J. Palacio González, główny administrator, wydał w dniu 23 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 14 stycznia 2002 r. dotyczącej przyznania skarżącemu renty inwalidzkiej.
- 2) Komisja zostaje obciążona w całości kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 22.2.2003

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI**z dnia 13 grudnia 2004 r.****w sprawie T-8/03 El Corte Inglés SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) ⁽¹⁾****(Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy EMILIO PUCCI — Sprzeciw właściciela krajowego znaku towarowego EMIDIO TUCCI — Częściowa odmowa rejestracji)**

(2005/C 45/52)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie T-8/03, El Corte Inglés SA, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), reprezentowanej przez adwokata J. Rivas Zurdo

przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (pełnomocnicy: P. Bullock i O. Montalto), w której uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM i interwenientem przed Sądem była również spółka Emilio Pucci Srl, z siedzibą we Florencji (Włochy), reprezentowana przez adwokatów P. L. Roncaglię, G. Lazzerettiego i M. Bolettę, mającej za przedmiot skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 października 2002 r. (sprawy połączone R 700/2000-4 i R 746/2000-4), w sprawie sprzeciwu właściciela krajowego znaku graficznego EMIDIO TUCCI wobec rejestracji znaku towarowego EMILIO PUCCI jako wspólnotowego znaku towarowego, Sąd (druga izba), w składzie J. Pirrung, prezes, A. W. H. Meij i N. J. Forwood, sędziowie; sekretarz: M. J. Palacio González, główny administrator, wydał w dniu 13 grudnia 2004 wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 z 22.3.2003

Skarga wniesiona w dniu 12 października 2004 r. przez Luciana Lavagnolego. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-422/04)

(2005/C 45/53)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 12 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Luciana Lavagnolego, z adresem do doręczeń w Berchem (Luksemburg), reprezentowanego przez Gilles'a Bounéou i Frédérica Frabettiego, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) uchylenie listy urzędników awansowanych w ramach postępowania w sprawie awansów za rok 2003 w zakresie, w jakim nie obejmuje ona nazwiska skarżącego, jak również aktów poprzedzających wydanie tej decyzji;
- 2) ewentualnie, uchylenie przyznania punktów promocyjnych za rok 2003 w zakresie, w jakim dotyczy to skarżącego;
- 3) orzeczenie w przedmiocie wydatków, kosztów i honorariów oraz obciążenie nimi Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący powołuje się na naruszenie art. 45 regulaminu pracowniczego, naruszenie ogólnych przepisów wykonawczych art. 45, naruszenie wskazówek administracyjnych „ocena i awansowanie funkcjonariuszy” oraz naruszenie zasady niedyskryminacji. Skarżący powołuje się ponadto na zakaz arbitralnego postępowania, naruszenie obowiązku uzasadnienia i nadużycie władzy. Podnosi również naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady „patere legem quam ispe fecisti” oraz naruszenie zasady starannego działania.

Decyzja Izby Odwoławczej:

uchylenie zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym następujących usług z klasy 36: „analizy finansowe, czynności inwestycyjne, ubezpieczenia”. W pozostałym zakresie nieuwzględnienie odwołania.

Podniesione zarzuty:

Naruszenie art. 74 ust. 1 zd. 1

Błędna wykładnia art. 7 ust. 1 lit. b

Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2004 r. przez Eurohypo AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-439/04)

(2005/C 45/54)

(Język, w którym sporządzono skargę: niemiecki)

W dniu 5 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Eurohypo AG z siedzibą w Eschborn (Niemcy) reprezentowanej przez adwokata M. Kloth z Hamburga (Niemcy), za adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 sierpnia 2004 r., nr sprawy R 451/2002-2, w zakresie, w jakim decyzja ta nie uwzględnia odwołania;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnie skarżący
towary znak towarowy:

Zgłoszony wspólnie
towary znak towarowy: słowny znak „EUROHYPO” dla usług z klasy 36 (finanse; operacje walutowe; nieruchomości; usługi finansowe; finansowanie; analizy finansowe; operacje inwestycyjne; ubezpieczenia)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia dla wszystkich zgłoszonych usług

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2004 r. przez Éditions Odile Jacob SAS przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T- 452/04)

(2005/C 45/55)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 8 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga spółki Éditions Odile Jacob SAS z siedzibą w Paryżu reprezentowanej przez adwokatów: Wilko van Weerta i Olivier Frégeta przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji z dnia 30 lipca 2004 r. dotyczącą dopuszczenia Wendel Investissement jako nabywcy aktywów zbywanych przez Lagardère, zgodnie z decyzją Komisji z dnia 7 stycznia 2004 uznającą koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem i z funkcjonowaniem umowy w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego (⁽¹⁾) (zwana dalej: „decyzją w sprawie zgodności”). Koncentrację uznano za dozwoloną pod warunkiem zbycia przez Lagardère pewnych aktywów, tzn. Editis. Skarżąca przedłożyła, bez powodzenia, ofertę zakupu Editis.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi po pierwsze, że kwestionowana decyzja została wydana w oparciu o sprawozdanie pełnomocnika, który nie został wyznaczony przy spełnieniu wszystkich warunków wymienionych w ust. 15 załącznika II decyzji w sprawie zgodności. Zdaniem skarżącej, pełnomocnik ten nie był niezależny, w szczególności od Editis, wbrew zobowiązaniu spoczywającemu na Lagardère na mocy decyzji w sprawie zgodności.

Po drugie, skarżąca podnosi, że Komisja uchybiła swojemu obowiązkowi nadzorowania zbycia Editis zezwalając na wprowadzenie dyskryminacyjnej i sprzecznej z regułami konkurencji procedury wyboru nabywców. Według skarżącej, Komisja powinna była wymagać spełnienia warunków konkurencji przejrzystej, obiektywnej i niedyskryminującej wobec potencjalnych nabywców. Ponadto, Komisja nie powinna była zaakceptować wymogów ustanowionych w umowie o poufności pomiędzy Lagardère a potencjalnymi nabywcami, w tym skarżącą, uniemożliwiających tym ostatnim podejmowanie kroków prawnych. Skarżąca podnosi również, że Komisja powinna była interweniować w celu usunięcia wad postępowania, gdy skarżąca zwracała jej uwagę na uchybienia w zakresie reguł konkurencji Traktatu WE. Wreszcie, Komisja odmówiła udzielenia skarżącej minimalnej ochrony, do której skarżąca - według własnej oceny - miała prawo jako zainteresowana osoba trzecia.

Po trzecie, skarżąca powołuje się na oczywisty błąd Komisji w ocenie przestrzegania warunków dotyczących nabywcy nałożonych decyzją w sprawie zgodności. Według skarżącej, nabywca nie jest podmiotem zdolnym do przywrócenia skutecznej konkurencji.

Po czwarte, skarżąca zarzuca naruszenie obowiązku uzasadnienia.

(¹) Sprawa nr COMP/M.2978 - Lagardère/Natexis/VUP (Dz.U. L 125, str.54)

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2004 r. przez Au Lys France przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-458/04)

(2005/C 45/56)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Au Lys de France, z siedzibą w Le Raincy (Francja), reprezentowanej przez adwokata Guya Lessourda z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 17 września 2004 r., ze wszystkimi konsekwencjami prawnymi.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca prowadziła handel detaliczny na dworcu portu lotniczego Paris - Charles de Gaulle. Skierowała ona do Komisji skargę dotyczącą nadużycia pozycji dominującej w rozumieniu art. 82 WE przez przedsiębiorstwo publiczne Aéroports de Paris w zakresie udzielania publicznych koncesji na prowadzenie handlu na terenie portu lotniczego.

W zaskarżonej decyzji Komisja poinformowała skarżącą, że skarga zdawała się nie przedstawiać wystarczającego interesu wspólnotowego, aby uzasadniać otwarcie formalnego postępowania.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi po pierwsze naruszenie prawa oraz oczywisty błąd w ocenie istnienia wystarczającego interesu wspólnotowego. Według skarżącej Komisji popełniła błąd stwierdzając brak interesu wspólnotowego wystarczającego dla prowadzenia dalszego badania w sprawie oraz stwierdzając istnienie wystarczającej ochrony praw skarżącej przed sądami krajowymi.

Po drugie, skarżąca podnosi fakt niewystarczającego uzasadnienia z naruszeniem art. 235 WE, jako że Komisja nie ustosunkowała się do różnych elementów argumentacji skarżącej.

Po trzecie, skarżąca przywołuje naruszenie art. 82 WE, jako że Komisja odmówiła zbadania skargi, podczas gdy, zdaniem skarżącej, miało miejsce nadużycie pozycji dominującej.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2004 r. przez Jorge Manuela Pinheiro de Jesusa Ferreira przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-459/04)

(2005/C 45/57)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Jorge Manuela Pinheiro de Jesusa Ferreira, zamieszkałego w Brukseli (Belgia), reprezentowanego przez Georgesa Vandersandena, avocat.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji z dnia 18 marca 2004 r. w sprawie zaszeregowania skarżącego do kategorii A5, stopień 3;
- nakazanie Komisji wypłaty różnicy między wynagrodzeniem odpowiadającym zaszeregowaniu skarżącego do kategorii A5, stopień 3 a wynagrodzeniem odpowiadającym zaszeregowaniu do kategorii wyższej, powiększonej o odsetki za zwłokę w wysokości 5,75 % rocznie, liczone od dnia 1 grudnia 2004 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnik Komisji, złożył swoją kandydaturę na stanowisko A5/A4 w dziedzinie podatków i cel. Został przyjęty i zaszeregowany do kategorii A5, stopień 3. Skarżący podważa tę decyzję utrzymując, że posiada szczególne kwalifikacje i wyjątkowe przygotowanie i stąd powinien zostać przy nominacji zaszeregowany do kategorii A4. Na tej podstawie skarżący powołuje się na oczywisty błąd w ocenie przy zastosowaniu art. 31 regulaminu pracowniczego.

Skarżący podnosi również naruszenie prawa do obrony z uwagi na fakt, że pozwana nie dała możliwości przedstawienia swojego stanowiska przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

W końcu, skarżący powołuje naruszenie art. 253 WE, podnosząc, że zaskarżona decyzja nie jest uzasadniona oraz, ewentualnie, jest uzasadniona w niewystarczającym stopniu.

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2004 r. przez Cristinę Asturias Cuerno przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-473/04)

(2005/C 45/58)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 6 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Cristiny Asturias

Cuerno, zamieszkałej w Brukseli, reprezentowanej przez Ramona Garcíę-Gallardo i Alicię Sayagués Torres przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) uchylenie decyzji Komisji z dnia 26 sierpnia 2004 r. w sprawie nieuwzględnienia sprzeciwu z dnia 27 kwietnia 2004 r.;
- 2) uznanie prawa skarżącej do pobierania dodatku zagranicznego za rozłąkę oraz innych związanych z nim dodatków;
- 3) obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszej sprawie sprzeciwia się negatywnej decyzji organu administracji w sprawie prawa do pobierania dodatku zagranicznego za rozłąkę.

Na poparcie swoich roszczeń skarżąca podnosi następujące zarzuty prawne:

- Błąd co do prawa oraz co do oceny stanu faktycznego, poprzez nieuwzględnienie w zaskarżonej decyzji tego, że praca wykonywana przez skarżącą w charakterze asystenta parlamentarnego posła do Parlamentu Europejskiego powinna być uznana za pracę wykonywaną dla organizacji międzynarodowej, zaliczanej do wyjątków od okresu referencyjnego, w rozumieniu Regulaminu.
- Oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego, a w szczególności sytuacji osobistej skarżącej, poprzez błędną ocenę i obliczenie jej okresu referencyjnego w Brukseli, który wynosił jedynie cztery lata i jedenaście miesięcy.
- Naruszenie zasady niedyskryminacji. Skarżąca utrzymuje, że fakt niezakwalifikowania pracy wykonywanej przez asystenta parlamentarnego jako pracy wykonywanej dla organizacji międzynarodowej stoi w sprzeczności z praktyką, utrzymującą się w innych instytucjach wspólnotowych. Zasadę równości naruszyła również Komisja, w zakresie, w jakim nie uznano pracy świadczonej przez skarżącą na rzecz Europejskiej Federacji Hipotecznej za pracę wykonywaną dla organizacji międzynarodowej, chociaż w przeszłości Komisja sama przyjęła taką kwalifikację.

Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2004 r. przez Pergan GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-474/04)

(2005/C 45/59)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 10 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Pergan GmbH z siedzibą w Bocholt (Niemcy) reprezentowanej przez adwokatów M. Klusmanna i F. Wiemera przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 1 października 2004 r. (SG-Greffe (2004) D/204343) w zakresie, w którym decyzja ta oddala wniosek skarżącej o usunięcie wszelkich wzmianek wskazujących na skarżącą w ostatecznie opublikowanej wersji decyzji w przedmiocie kary pieniężnej wydanej przez pozwaną dnia 10 grudnia 2003 r. w sprawie COMP/E-2/37.857 – peroksydy organiczne
- 2) obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją, pozwana częściowo oddaliła wniosek skarżącej z dnia 13 lipca 2004 r. o usunięcie z ostatecznie opublikowanej decyzji pozwanej w przedmiocie kary pieniężnej z dnia 10 grudnia 2003 r. w sprawie COMP/E-2/37.857 – peroksydy organiczne – wszelkich wzmianek wskazujących na skarżącą.

Na uzasadnienie skargi, skarżąca podnosi, że zgodnie z art. 21 rozporządzenia 17/62, publikacja decyzji w przedmiocie kary pieniężnej mogła wskazywać jedynie przedsiębiorstwa będące uczestnikami postępowania. Ponieważ skarżąca nie była adresatem decyzji w przedmiocie kary pieniężnej, pozwana nie miała prawa publikować swych stwierdzeń kierowanych do skarżącej. Ponadto, pozwana nie miała prawa wydać decyzji stwierdzającej, obciążającej skarżącą. Zdaniem skarżącej, pozwana nie posiada, zgodnie z rozporządzeniem 17/62, kompetencji do wydania takiej decyzji i nie może wykazać interesu prawnego. Wreszcie, skarżąca podnosi naruszenie zasady skutecznego środka prawnego ustanowionego w art. 47 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Skarżąca podnosi w tym zakresie, że, chociaż pozwana przypisuje jej szerokie naruszenia kartelowe, pozwana zaniechała skierować do skarżącej decyzji w przedmiocie kary pieniężnej i z tego względu ograniczyła jej możliwości w zakresie skorzystania ze środka prawnego.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2004 r. przez Bodegas Franco Espanolas S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-501/04)

(2005/C 45/60)

(Język w którym sporządzono skargę: hiszpański)

W dniu 23 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Bodegas Franco-Espanolas S.A. z siedzibą w Logroño (Hiszpania), reprezentowanej przez adwokata Marię Emilię López Cambę przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 października 2004 r. w sprawie R-513/2002-1;
- obciążenie kosztami OHIM oraz drugiej strony postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	Skarżąca
Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:	Słowny znak towarowy „ROGAL” dla towarów z klasy 33 (napoje alkoholowe z wyjątkiem piwa)
Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie:	Compañía General da Agricultura das Vinhas do Alto Duoro S.A.
Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:	Portugalski graficzny znak towarowy „ROYAL BRANDE”, nr 122.170, wspólnotowy słowny znak towarowy „ROYAL FEITORIA”, nr 418.301 i międzynarodowy słowny znak towarowy „ROYAL OPORTO WINE COMPANY (PORTUGAL)”, nr 174.788, dla towarów z klasy 33
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Uwzględnienie sprzeciwu w oparciu o wspólnotowy znak towarowy nr 418.301 i odrzucenie wniosku o rejestrację
Decyzja Izby Odwoławczej:	Nieuwzględnienie odwołania
Podniesione zarzuty:	Błędna wykładnia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94

III

(Powiadomienia)

(2005/C 45/61)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 31 z 5.2.2005.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 19 z 22.1.2005.

Dz.U. C 6 z 8.1.2005.

Dz.U. C 314 z 18.12.2004.

Dz.U. C 300 z 4.12.2004.

Dz.U. C 273 z 6.11.2004.

Dz.U. C 262 z 23.10.2004.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
